

2026.jan.8-11. Mit adott a *Ne félj, nem ítélek el!* Lelkigyakorlat?

- Megosztások pár mondatban -

Korábban mindig egy „masszaként” gondoltam a gyerekeimre, sose volt arcuk, sose volt személyiségük, nem is akartam elképzelni őket. Azt gondoltam, hogy így könnyebb lesz, de nem lett könnyebb. Azért jöttem el, mert szerettem volna lezárni ezt a kérdést, betenni a témát egy fiókba, majd csak ekkor kelljen vele foglalkozni, amikor én akarok, és ne legyen mindig ott a háttérben. Őszintén szólva nem reméltem, hogy ez sikerülni fog, de személyekké váltak a gyerekek, és **nem egy megfoghatatlan dologként gondolok rájuk, hanem ők tényleg a gyerekeim, megfogható formában, alakban, arccal, és mint ilyen, ugyan nem fiókba valók, de belesimulnak a történetembe. Nem egy nyomasztó masszaként ül a hátamon, hanem ők valóban a **család részei**, gyerekeim.**

Meg tudtam fogalmazni, és ki tudtam mondani mások előtt életem évtizedekig rejtegetett fájdalmas történetét, egyfajta tanúságtételként. **Hálát érzek az Isten felé, hogy nem lettem másokat vádló**, gyűlölködő azokkal szemben, akiknek gyerekük van, és családosok. Ajándék, hogy ezt megkaptam.

Tudtam, hogy van egy meg nem született kistestvérem, de azt, hogy ő egy személyes testvérem, **remek testvérem van még a többi mellett, ezt most tudtam átélni**, és azt is, hogy kapcsolatba tudtam vele lépni, személyes testvéri kapcsolatba, akivel szinte át tudjuk egymást ölelni így távolról is, ezt itt éltem meg. És van egy közbenjáró, akit tudok kérni, hogy járjon közben elsősorban a testvéreimnél, az ő testvéreiért is, akik most még itt élnek. Ez egy óriási élmény számomra.

Bennem egy óriási hála van, hogy nem ítéltetek el, hanem segítettetek. Feltörték „ezek a dolgok”, fel lett kapargatva, és elkezdett működni, mint a kovász, azok a gyermekek valóban mintha testet öltöttek volna, éreztem a jelenlétüket: **éreztem, amit ők akkor érezhettek.** Egy nagyon bensőséges pillanatban láttam, hogy egyik kisebb, másik nagyobb, és össze vannak kapaszkodva. Velem szemben állnak, mozgolódnak, és éreztem, hogy áttetsző és arany színűek, és nagyon **nagy szeretettel vannak irántam, és nincs ítélkezés ott sem.** Ezt éreztem.

Nagyon jó, hogy itt olyan dolgokról tudunk beszélni, amiről soha és sehol, társakkal és sorsközösségben vagyunk itt, megoszthatjuk egymással, és tanulhatunk egymástól, ez eszméletlen nagy kincs. Találkoztunk a gyermekeinkkel, akiket elvesztettünk.

Mit tanultam meg a történetemből? Isten megbocsájtó, és a gyermekeim is azok. Fontos, és nélkülözhetetlen Istennel járni az úton, benne bizni és remélni, és akkor mindig dönthetek az élet mellett. Pozitív üzenete a magzatvesztésnek: az élet Istené.

Sok gyümölcse volt nálam a hétvégének, amit kiemelnék az, hogy a hiányérzet fájdalma nagyon sokáig nyomasztott engem, s amikor a kő lerakásával foglalkoztunk, ez akkor nagyon megváltozott. És bár csak egy angyalkám van, akit most idehoztam, több követ raktam a kupacba. **Nekem ez a veszteség mássá alakult át, mint ahogy én ezt a legelején gondoltam.**

Mi a pozitív üzenete a babavesztésemnek? Férjem fogalmazta meg, hogy egy szülőnek az a feladata, hogy gyerekeit az üdvösségre vezesse. És van egy, aki már ott van fenn. Hálás is vagyok, hogy van egy kis szentünk, és kérni fogjuk, himádkozzon, hogy mi is oda jussunk, ahol ő van. Érdekes volt, hogy **testvéreimmel is tudtam foglalkozni**, soha nem is gondoltam, még kétszer annyian lennének itt a földön, ha ők is megszületnek. *Mekkora nagy „bagázs lenne”!*